

STOPPA

Trampeký občasník pro západní
Kanadu a USA.
Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Rd.
Saanichton, BC
Canada, V8M 1V4
Tel.: (250) 544-0909
Email: stopa@shaw.ca
Číslo 66, srpen 2005

Teslin River 2005

Bylo to devět měsíců příprav, plánování, dopisování, testování a těšení se na Velký Vandr, který nás má přivést do lůna divočiny Yukonu. Konečně přišel čas a naše teslinská čtyřka (Maruš, Aleš, Cwak a Milan) nasedá a vydává se na třídní cestu, která končí ve vysněném Johnsons Crossing. Veliký železný most se klene přes mohutnou řeku. V kempu opodál je již mnoho kamarádů a kamarádek.

Někteří si přivezli svoje lodě, jiní na lodě čekají, až je doručí firma UP-NORTH z Whitehorse. Vítá nás mezi jinými i Pepa Topič a Jiřka, naši osadníci, kteří ale jedou Teslin „po souši“. Druhý den skládáme loď z trajleru a Cwak odváží auto spolu s Jirkou a Otíkem do Carmacks, kde bychom měli být za 12 dní plavby. Pepa jede s nimi a přiveze je zpátky. V neděli je táboráček, hraní a zpívání v kusu lesa, který nám vyčlenili pro naši velkou partu. Ráno nás uvítala řeka zahalená mlhou, kterou se prodírala sluneční záře a měnila řeku ve stříbřitou stuhu. Stany na břehu se třpytily námrazou. Dostáváme poslední informace o prvním společném kempu asi 100 km dole po proudu

Počasi bylo bláznivé, chvílemi přšelo a pak zase sluníčko. Les ve kterém jsme stanovali byl na mnoha místech „vykácen“ bobry.

Na řece není čas se nudit. Píščiny jsou často na nepředvídaných místech a neustále musíš pozorovat proudnici, břehy, potopené stromy a balvany pod hladinou. Na motoru Zodiaka mi přestalo fungovat chlazení a zbytek cesty nám sloužil jen jako nákladní vlečná loď a všichni čtyři jsme jeli v „bárce“. Jirka Dr. uvázl v jeho Zodiaku několikrát na mělčinách a pomordoval si vrtuli, na kterou ale stále ještě dojel. Áda si vrtuli úplně urazil a asi dva poslední dny ho táhli. Jestli ještě někdy takovou řeku pojedeme, tak určitě v kanoji.

Stále hledáš potoky pro nabrání pitné vody, které dáš přednost před vodou z řeky. Některí měli ruční pumpu s filtry, ale nezdá se, že se tento systém osvědčil. Trvá to celou věčnost než trochu vody napumpuješ a převaření vezme jen pár minut. Naše loď měla motorovou pilu a ještě další tři byly k dispozici a pak bezpočet pil ručních. Dřeva na oheň bylo všude plno a vzalo to jen pár minut řezání a nošení, aby oheň do rána nevyhasl. Proti divoké zvěři jsme měli pušku, brokovnici s kulemi, fire crackers a spray na medvědy. Nic z toho použito nebylo, asi nás byla velká přelisa a medvědi zase tak blbí nejsou. Navíc tam měli haldy borůvek, jahod a jiných bobulí.

nedaleko Boswell River, na které má zbytky svého srubu Lucky Jim. (nemohl s námi jet kvůli práci) Už včera jsme dostali Teslinská trička, odznaky a nášivky. Je nás asi 75 a jeden malej pes. Ve výpravě jsou také dva doktoři a jedna zubní doktorka. Pár trampů dojelo z Čech a ze Slovenska, Fanda dokonce z Austrálie. Slováků bylo tentokrát asi 17, podstaně více než na Yukonu před dvěma lety.

Teslin jsme očekávali mnohem rychlejší, než bylo prvních 50 kilometrů. Po první noci se koryto řeky trochu zúžilo a aspoň se to zdálo, že voda běží rychleji. Břehy ukazovaly, kde byla voda ještě před několika málo dny. Voda je průzračná a po převaření ji lze používat na pití. Na Teslinu se to jen hemží rybami a snad každý, kdo to zkusel, dostal rybu. My jsme chytili během pár minut v jedné zátocce tři štiky. Z toho jedna byla trofejní kus. Dále se chytal Arctic Grayling, prostě rybářský ráj a i ti co muškařili si přišli na své. Všude bylo navíc dostatek hub a tak jídelníček byl pestrý a mnoho konzerv jsme dovezli zpátky domů.

Na prvním společném kempu jsme měli veliký potlachový oheň, který z východní strany zapálila Zdenka z Prahy a ze západu Fanda z Austrálie.

Na každém kempu zapnul Otík svoji malou elektrárnu (Honda 1500W) a každý pilně dobíjel baterie do kamer a foťáků. Bez jeho pomoci by nebylo

možné nafilmovat a nafotit to, co jsme si mohli dovolit. Otíku velké „Umi“ a díky.

Druhý společný kemp byl na soutoku Yukonu a Teslinu. Chytly nás tam dvě průtrže mračen a blesky s kroupami. Místo bylo malé a nesešli jsme se tam ani všichni, někteří pro déšť zakempovali dříve než tam dojeli a viděli jsme je až na třetím společném kempu v Big Salmon Village. Počasí se otočilo a začalo horko a bezmračno. I v noci bylo teplo a párkrát jsme viděli polární záři, která se rozlévala nad našimi hlavami mezi první a druhou hodinou v noci. Slunce jinak zapadalo kolem jedenácté a o půlnoci

bylo stále ještě vidět. Noc nebyla tmavá, ale jen takové pološero a po třetí začalo slunce vylézat nedaleko od místa kde zapadlo. Postrádali jsme ale na obloze měsíc.

Opuštěná vesnice Big Salmon River se skládala z mnoha srubů v různé fázi rozkladu od skoro obyvatelných do úplně zbouraných. Okolní lesy vyhořely před deseti lety a nikdo zde už nežije. Opět jsme měli velký oheň a vzpomenu na ty, co nás již opustili. Tentokrát potlachový oheň zapálili ve 20:00 za plného slunce dva nejmladší (desetiletý Steven z Floridy, čtrnáctiletý Palec z Ontaria) a dva nejstarší (Vancouverští Áda 73 a Dědek 75 z Kimberley) Muzikanti nastoupili a hráli jednu písničku za druhou. Na kytaru hrál tišnovský Preek, Kytka (Ont), Petár (Seattle), Alena (Edmonton) a občas i já. Na mandolínu Kwakin (Prince George) a

nas vzal půl kilometru dolů po proudu.. Jirka Dr. použil svoji polní lékárničku jen jednou, když si Olin (14, syn Kennedyho z Dawsonu) popálil ruku o esus. Olin byl navíc jedním z neúspěšnějších rybařů. Další odbornou pomoc poskytla Eva Zubařka, obrousila Šocovi ulomený zub pilníkem na nehty, neboť zubařskou vrtačku neměla při ruce. Někteří kamarádi ho pak neprávem obvinili, že si jel na Teslin nechat udělat zuby zadarmo.

Cwak (i na kytaru) (Victoria), banjo Miki z Ontaria. Později převzal žezlo Hanzin a hrál až do rána písničky, které už skoro nikdo, kromě něho nehraje, takové lahůdky.

A opět balení tábora a nalodování. Celý den jsme chytali, vyjžděli každou slibnou zátoku, prohazovali udičkou vodu u kamenitých břehů. O rybu jsme už nezavadili. Do konce vandru zbývají dva dny cesty a náš poslední tábor byl na písčitém ostrůvku, kde bylo asi 40°C a žádný pořádný strom. Naštěstí kolem tekl studený Yukon. Dopijíme poslední pivo, dojdáme poslední chleba. Rum, Inferno a whisky došly už dávno. Poslední západ slunce na řece a poslední snídaně z posledních vajec.

Poslední píseň se zpívá, naposled kytara zní . . . by řekl Ryvola Zbývá poděkovat všem, co se zasloužili o hladký průběh vandru. Ze všeho nejvíce Fredovi, protože bez jeho nápadu a práce s tím vším spojené bychom tam ani nebyli. Díky patří také Mikovi a Ali, kteří ve svém velkém gumáku dělali záchranáře a na prvním kempu nás přitáhli zpátky, když jsme nebyli schopni s porouchaným Zodiakem přistát a silný proud

Wenda z Floridy nám napsala: „Ten kdo pil vodu Yukonu nebo Teslinu, stává se součástí řeky a zbytek života přemýšlí o tom, jak se tam opět vrátit“. My jsme pili vody obě a touha se tedy dvojnásobí.

Aleš

(Redakce doufá, že tato stručná zpráva bude doplněna dalšími články od účastníků. Nejeli jsme a ani nekempovali všude všichni pospolu a každá posádka prožívala vandr trochu jinak, měla svoje zážitky, fotky, příhody, úspěchy i problémy.)

Krst na McKenzie river

V piatok sme vyrazili na vander na vodu. Cieľ cesty bol hľadať staré zlatokopecské zruby na McKenzie river a splaviť riekou. Pretože sme išli dvaja, tak som zobral malý čln, ktorý nie je originál na bielu vodu {pereje}. V múdrej knihe som sa dočítal, že na Mckencie river budú pereje až po štyroch hodinách cesty. Tak som určil, že tato rieka bude dobrá pre výcvik začiatočníka. Za štyri hodiny budeme mať čas chytiť rutinu veslovania. No na prekvapenie, keď sme sa v mieste Blue river odpichli od brehu, hneď sme vpálii do pereji. Ja som sa rozčúľil, kde sa to tu vzalo. V mape z knihy, ktorú som si okopíroval, nič nevyznačuje. Nejako sme ju prešli a za ňou ďalšia dobrá trojka. Vesty sme si nedali, pretože štyri hodiny mala byť hladká voda a po 4 hodinách na slnku by sme mali biele vesty na tele, tak že si ich dáme až pred bielou vodou. No na druhej pereji spica šla dolu a potom vyskočila a jazyk pereji zodvihol tak spicu, že mňa to vyklopilo zrovna do tej diery, kde sa voda varila. Spadol som ako zadne salto na hlavu. Tam ma to poobracalo ako prádlo v sušičke a bol tam pekný hluk tej pereji. Potom ma to posunulo do prúdu. Pod vodou som mal čas aj na rozmýšľanie, že teraz som v prdeli, že sa tu utopím. Aj som mal možnosť otestovať chuť vody. Keď som sa vyhrabal nad hladinu, konečne svetlo! Pomysle som si, že to nie je až také zle? No, ale čln na mňa nečakal, ten už prúd vody niesol s kamarátom Edom preč. V tých ťažkých topánkach som skúšal plávať, aj ku brehu, ale prúd mi nedovolil. Tak som naháňal čln v tej ľadovej vode a Edo sa snažil, ako inštinktívne vedel, čln aspoň zdržať v tom prúde. Potom, keď som sa priblížil, tak mi podával padlo, ale trikrát to nevyšlo, až nakoniec asi 4 pokus som ho dočiahol a pritiahol ma ku člnu. Potom som sa držal člnu a tlačil ho spredu von a Edo pádľoval, až sme sa dostali ku brehu. Moje pádlo som stratil a zostali sme s jedným. Čo pokračovať v ceste bolo nemožné. Tak sme chceli ísť na cestu a stopom ku autu. Lenže tam nebol prístup ku ceste možný. Tak som vytiahol nôž a odrezal 3 metrovú dobrú palicu s vidlicou, že Edo bude odrážať ak dočiahne, ak nie tak bude ako pádľovať s ňou. Tak sme šli, až bola cesta v vody. Edo šiel pre auto, po ceste našiel chalupu, kde mu požičali veslo. Prišiel späť natešený, že môžeme pokračovať v ceste. Cestou sme mali ešte veľa pereji. Na dvoch perejách sme mali ťažkú situáciu, čln bol už nahnutý na prevrátenie, ale nejako sa to vyrovnalo. Raz sme ho úplne zatopili v pereji, nabrali plný čln vody. Večer keď sme dorazili do Doriss parku, kde veľa vodákov balilo, spýtali sa nás, odkiaľ sa plavíme. Keď som im povedal, že od Blue river tak nám gratulovali, že s tým malým člnom sme to až sem zvládli. Že túto sezónu tato rieka pochovala už 9 vodákov, no skoro som to zaokrúhlil. Na záver chcem vyjadriť, prečo o tom píšem. Chcem moje skúsenosti podať ďalej, aby niekto nedopadol podobne alebo horšie. Nikdy by som na bielu perejovú vodu nešiel s takýmto člnom, ktorý je rovný. Dobré by som si zistil charakteristiku rieky, lebo John Karen, autor múdrej knihy, je aj podľa druhých vodákov vraj nezodpovedný, že mu nemám veriť. Keď som doma čítal ešte raz v tej knihe, dočítal som sa v malom článku v dodatku, že je tam veľa pereji. Ale prečo ich neoznačil? Tak ako sa to robí. Bez vesty na divokú vodu už asi nie, lebo nikdy nevieš, keď ju nepoznáš. A už nikdy cele topánky. Polovičné vyzuješ aj vo vode. Na bližšie porovnanie, aký čln nepoužívaj na perej. Je to čln, na ktorom Argentína splavil Yukon river.

Zbytočne neriskuj, lebo ani v záchranej veste a v profesionálnom rafte to nie je bezpečné. Traja raftári vo vestách na profesionálnom rafte na trojke pereji pri Doriss parku sa netrafili medzi skaly, prúd ich hodil o skalu a prevrátil. Vypadli vo vestách a zobrala ich voda ľavou stranou, kde je vo vode strom s haluzami, tam ich prúd vody zatlačil a tam spolu zostali pochovaní. McKenzie river je prekrásna rieka v krásnom údolí s nádhernou panorámou so zlatokopecskou tradíciou. Je to vodácky raj, dlhý 40 míľ pereji každých pol km. Voda je čistá a pitná! Vyskúšané a otestované. Veslu zdar a vodákovi Ahoj.

Lupino a Edo

Z Pad'ourových zapomínek :

Do Jeseníků

Druhá časť nášeho predvojnového vandru směřovala, po již popsaném „úderném“ žňovém prologu, k moravským horám.

Obohatili jsme US zavazadla půlkami vojenského „jehlanu“ z 1. světové války po Zděndově dědovi (zabalení se téměř dalo srovnat s balením cigarety - pokud tento kuřácký obřad ještě dnes někdo pamatuje - jen bylo nutno složit cípy do „psanička“). Z každé půlcelty se snadno dala udělat pelerina se stahovací kapucou a zapínáním na olivky, což bylo dobrým příslibem do hor proti eventuální spršce (tehdy jsme jezdili téměř jen pod „širáč“, kdo měl stan, byl „měkejš“).

Hupli jsme na Masaryčce do osobáku s lístky do Pardubic s tím, že dál se už nějak dostaneme. Usilovně jsme za tímto účelem balili docela sympatickou průvodčí, domníváje se, že tím budeme „za vodou“. Byli jsme - ale jen za Českou Třebovou, když jakýsi dědek zaskřehotal : „Výměna průvodčích,“ což naše plané žvatláni s paní štíplístkou rázem posunulo mezi nenávratně investice. Nerudně nám vnutil lupeny s přírůzkou 4.-Kčs někam do Rudoltic, kde jsme samozřejmě „zapomněli“ vystoupit. Naštěstí se až do kýženého Zábřehu neobjevil. Tam zachrchlal železniční uvítací orgán z amplionu nad peronem: „Orechleně přestopíte na Šumperk,“ čehož jsme bez protestů (i lístků) neprodleně uposlechli. V motoráčku mastil průvodčí vprdu s místními mariáš a nás ovidivně přehlížel. Měl pěknou kliku, že nejsme urážliví.

Po noci v prvním kousku zeleně za Šumperkem jsme se vydali k horám. K zámku ve Velkých Losinách nás vedla touha - jednak po poznání (nebyli jsme zas takoví barbaři) - jednak po očistě (byli jsme poněkud umounění), kterou skýtal zámecký rybník. Zděnda do něj vlezl a rukou šmátralou pátral pod kameny u břehu po nějakém rybím zpestření jídelníčku. Vyrušil ho porybný, evidentně převtělený do obrovského bílého labuťáka, jehož zobák nám okamžitě navrhl hru na honěnou. Moudřejší prý ustoupí, tak jsme trénovali oblékání v poklusu, což bylo osvícenou přípravou na vojnu.

Chladná noc a Kouty nad Desnou byly za námi a štrádujeme si to do hor, když vedle nás zastavil linkový autobus s dotazem, jestli chceme svězt na Červenohorské Sedlo. Byli jsme z toho natolik pať, že se nás ten dobrý muž v uniformě řidiče ČSAD musel ptát ještě jednou. Nahoře nám namísto kasírování popřál šťastnou cestu s poznámkou, že jdeme dost nalehko - „nahore“, že už to pěkně přitahuje. Ujistili jsme ho, že trampové něco vydrží ! „No,“ zapochyboval a nastartoval.

Když jsme vyšlápli po vrcholovce směrem na Švýcárnu, šla nám naproti mlha s mrholením, které se jaksi plíživě měnilo nejprve v drobný, pak už v nepříjemný dešť. Přehodili jsme přes sebe pláštěnky z cely, jak bylo výše popsáno, leč... A tady musím trochu odbočit :

Zděnda o své mamince tvrdil, že musela mít mezi předky nějakého mývala, že málem čeká u šňůry až jí uschne prádlo, aby ho mohla znovu hodit do necek (pračky tenkrát ještě „chodily po houbách“). Teď bylo jasné, proč stan po dědovi byl ideálně lehký. Ta dobrá žena, která snad přepírala i použitý toaletní papír, neměla žel - o pojmu impregnace - ani ponětí.

Když jsme v té psotě - pláštěnka - nepláštěnka - promočení na kost dočvachtali ke známé oáze jménem Švýcárna, zrali na trojitém gro alespoň pro vnitřní zahrátí, vítala nás cedule „mimo provoz“ a ne zrovna přátelsky štekající ochránce objektu. Znáte to, nejdříve uhýbáte každé větší kapce a vyhýbáte se loužím. Ve druhé fázi jdete naštvání deštěm se vztekem, že vám teče do bot, pak je vám už vlastně všechno fuk a v poslední - šibeniční fázi hamtáte do louží už s evidentním gustem. V tomto rozpoložení jsme tedy pokračovali - už pěkně prokřehli - „o dům dál“.

Ten „dům“ byl kamenný a vyhoupl se jako přízrak z neprodyšné mlhy. Neměl dveře a otevřené schodiště nás vedlo nahoru. Stáli jsme na vrcholu staré rozhledny na Pradědu, což bylo v té absolutní mlze vtipné přímo k popukání. Zklopýtali jsme dolů a naprosto ztuhlí a „druh“ promočení jsme netoužili po jiném, než po teplu a suchu. Naděje na oheň zhasla s otevřením mé krabičky sirek, které v ní plavaly jako vory. U Zděndy - jakbysmet. Kdo něco takového v horách prožil, pochopí, že když jsme narazili na první možnost usušení a ohřátí, zcela netrampsky jsme neodolali, šlo už opravdu o zdraví.

Když se do chaty jménem Barborka vpotácely dvě kreatury ztuhlých horských vodníků s proudy vody z šosů válečné výstroje která je zahalovala, personál měl pohotovost. Působili jsme asi dost zdevastované, protože ještě než nás evidentně znejistělá recepční eskortovala do podkroví, vybavila nás mimo ručníků a mýdla i fěnem. Nahoře jsme všechno shodili, rozvěsili kam se dalo a zapadli do postelí. Zděnda si zrovna fěnoval košili (což kdyby s námi náhodou chtěli udělat interview), když se po zaklepaní otevřely dveře pokoje a ozvalo se „Jééé!“ Důvodem úžasu té nebohé ženy nebyla kupodivu naše nahatá (byť přikrytá)

vypracovaná těla, ale improvizovaná sušárna. Napříč pokojem totiž visely obě promočené celtky, směřované ke středu místnosti kapajícími cípky, pod nimiž na koberci svítily polonakapané ešusy. Šikmo z okenní kliky pak objímaly jakýsi radiátor topení naše spacáky, odvodňující se do pod nimi přistavených ešusových víček. Atrakce stála zřejmě za shlednutí, neb po chvílce dorazil údržbář se záminkou, jestli nám teče teplá, pak pokojská, zda je povlečeno, pingl, chce-li panstvo do postele grog (akceptovali jsme), zřejmě ale všichni čekali, kdy pod těmi ešusy zapálíme ohniček a budeme vařit.

Ranní rozcvičku „per huba“ v posteli pak provázelo kýchání a smrkání. Řešili jsme, zda se doma přiznat ostatním z netrampského „nóbl“ nocování po té hrůzné tůře. Po úvaze, kdo nás pochopí a kdo bude hučet, že jsme zralí trampského opovržení, jsme volili kompromis: Řekneme jim to, ale až po vojně (samozřejmě jsme to prokecli hned po návratu).

Dopoledne jsme pak dosušovali svršky, fénovali boty, pozřeli jsme k obědu vynikající jelení guláš (nevím, jestli ten jelen za života nešťelal?), spakovali ještě polovlhké spacáky, koupili suché sirky a vystřelili z masného pohodlí opět do víru vandru. Počasí se umoudřilo a když jsme se skutáleli pod Karlovu studánku, dostali jsme zase tu správnou čundrovací náladu, která nám tam nahoře jaksi zastydla. Ztrávili jsme v Jeseníkách ještě nějaký den, proskákali jsme Rejvízská rašeliniště a když se čas naplnil, vrátili jsme se zase ze Šumperka vlakem do Prahy.

Na Praděd jsem se časem samozřejmě ještě podíval a vychutnal jsem si i rozhled, o který jsme tenkrát přišli, ale všechno to bylo nějak jinak. Bylo jasno, před deštěm mě nechránila promokavá celta, ta stará kamenná rozhledna tam už nestála, neměli jeleny na guláš, Zděnda žil v jiném koutě světa, já byl o nějakou špetku hmotnější, letitější, zapomětelnější

Prostě do stejného deště dvakrát nevstoupíš.....

Tak ahoj !

Paďour Zdeněk (Praha)

Byli jsme přítom Aneb Pocta Wabiho Ryvolovi

Tak byl nazván koncert k nedožitým sedmdesátinám největšího poválečného trampského barda Wabiho Ryvoly. S nápadem přišel Honza Dobiáš a ujal se společně s Pavlem Jimem Drengubákem z Nezmarů dramaturgie večera, slovně také celým koncertem provázal a byl vlastně duší všeho dění. Pořadatelské role se na jedničku zhostilo Country rádio. Přestože bylo tři týdny předem beznadějně vyprodáno, všichni hosté se pohodlně usadili. Pravda, někteří přímo na jevišti, takže scéna měla přímo avantgardní (takové semaforické) pozadí.

I datum koncertu perfektně vyšlo. Představení se konalo v pražském divadle ABC 3.dubna, tudíž přesně v předvečer Wabiho narozenin. Snad i to zapůsobilo, že byli všichni podivně rozechvělí a atmosféra úžasná. Za ta léta, co se kolem trampského zpívání pohybují, patří tenhle večer k těm nejzvláštějším a také nejkrásnějším. Po vystoupení Pacifiku, kdy díky technice byl do živého hraní vmontován Wabiho hlas, se mi rozklepaly nohy. A to už se mi sakra dlouho nestalo. Wabi byl v tu chvíli určitě s námi. Věděl jsem to, cítil jsem to a v jednu chvíli mě dokonce napadlo, že bude čas si spolu po vystoupení pokecat.

Celý koncert zahájil, jak jinak, Miki Ryvola s českobudějovickými Nezmary. Laťka byla pěkně vysoko a o to větší měl Běďa Röhrich – Šedifka trému. Na tak starého kozáka jev zcela nevidaný. Jeho vystoupení však bylo přesvědčivé. Hlavně korespondovalo se sympatickým a upřímným projevem následující slovenské skupiny Pekarino. Poslouchali jsme verše v mistrovském podání Mirka Kovářika, klavírní úpravu Wabiho písní v podání Jirky Kadluse a také Paběrky Marko Čermáka, které Wabiho „Lákáním“ přímo lákaly ke společnému zpívání. Pacifik, Wabi Daněk a Roman Horký pěkně za sebou s Wabiho písněmi. A to už večer vrcholil. Duněla „Tereza“ a já v té chvíli věděl, že Voskovec a Werich, jejichž duše patří tomuto divadlu, nám drželi palce. Při „Poslední písní“ Mikiho Ryvoly bylo vše jasné. Dárek k Wabiho sedmdesátinám se vydařil. Když Miki hrál své obligátní kytarové sólo, měl jsem dokonce pocit, jako by nás opět oslovily staré dobré časy trampské písně.

Co ještě říci? Skvělý počin! A také možná inspirace pro Trampskou Portu, která se tak nějak poslední dobou dusí v návalu folku a zbigbitovaných lidovek.

Tony Linhart

Vandr po North Saskatchewan River 2005

Píše Čmoudy z Calgary – dokončení z minulého čísla

Vůbec Fredák na tomto vandru dosáhl svým skoro šedesátiletým trampováním úrovně, kam našinec vůbec nemá nárok dorazit. Jeho úžasná schopnost zužičnit obyčejné věci z denního života do nástojů a výzbroje kanadské divočiny, je schopnost, talent, genius se kterým se asi musíš narodit. S neobyčejnou lehkostí vytáhne žlutou svačinovou kabelku studenta druhé základní třídy naplněnou krabičkami, flaštičkami s užitečným kořením na vaření. S jeho nevidanou zručností si uvaří na malém ohýnku a zase vše zmizí v lodních pytlích, které ještě pamatují Slapy bez přehradní hráze. Je to radost se dívat na člověka, který jako žonglér nebo kouzelník vytahuje jednu pozoruhodnost za druhou, která původně sloužila úplně jinému účelu, ale dnes je to praktická věc do kanadské divočiny. Prostě je to užitečná věc, která slouží přesně svému účelu. Nic víc nic míň!

Na druhé straně já, člověk studující katalogy všech US Army a mountain- vodácko zásilkových obchodů, zjišťuji s hrůzou, že prakticky potřebuji úplně všechno. To všechno má ale své limity. Limity hmotnosti, takže to všechno nabalit do lodě zabere spoustu mého volného času. Já prostě potřebuji pro svoji vidinu „přežítí“ v divočině; svoji židličku, pokličku, titanovou lžičku, stoleček a misticu a u té misticu Rybičku dlabajícího super-zdravou granoličku. Takže tahle úžasná Fredáková praktičnost mne prostě přivádí v úžas a zároveň k šilenství. Podle toho kolik je hodin a jak je člověk na tom s únavou.

Díky stále vysoké vodě jsme opět udělali pořádný kus cesty. Těž vítr, když nefoukal do zad, dal pokoj. Tady v Albertě v době Victoria Day můžeš čekat cokoliv. Loni v roce 2004 nám první dva dny sněžilo.

Oběd byl krátký na nízkém, ještě stále namokralém břehu a probíralo se všechno od nejnovějších materiálů na loď až po staré tradiční aluminiové kanoje dělané po válce Grummanem z přebytečného hliníku zbylého z výroby letadel. Opět Fredák vylovil ze své lodě praktickou zelenou oteplenou kabelku s jídlem a s razítkem „Heart – Lung Foundation“. Prostě jednička s pěti hvězdičkami!

Mínuli jsme kalné vody vlévající se Ram River. Velice zajímavá řeka, která se dá sjet, ale je to na hranici extrému těžkosti. Celý trip začíná pod Ram Falls a trvá s přenášením přes dva vodopády dva dny. Já to ještě nejel, ale viděl diáky, které byly úžasné.

Po Ram River následoval obrovský sesun pravého břehu a to byl jasný signál, že bychom během čtyřiceti minut měli vjždět do dalšího místa našeho příštího kempování do Devil's Elbow. V létě je tam relativně dost lidí zkoušejících si své umění v peřejích III až IV třídy. Podle stavu vody. My tam dorazili něco po páté už tam na našem oblíbeném místě tábořili vodáci, kteří už od jedné odpoledne sjížděli „Elbow“. Voda je stále velice studená, takže jakákoliv vlna přelévající se do lodě ti dá pocítit, že léto do Alberta ještě nedorazilo.

Utábořili jsme se kousek nad naším starým kempem. Rozdělalí stany a přístřešky, kdyby opět poprchávalo a každý si začal dělat večeri. Kája se převlékl do své uniformy švýcarského seržanta a nasadil kanadky, které prý má ze známosti z obchodu, který dělá zakázkové boty pro takové borce jako je Bruce Willis. Prý to dostal za babku, protože zrovna pro to

číslo, co mu sedělo, nebyl kupec. Kája vždy vypadá nějak. On má pokaždě nějaký styl, šmrnc. Pamatuji ho kdysi na „Crossingu“ v jeho z mnoha nesčetných převlečků jako „Krále Šumavy“, Nebo ještě na Kotlárně jako „Chovatele slonů“ v safari oblečku předvádějící své miláčky na nějaké late night TV show. Teď právě Kája vypadal jako strážce švýcarské nezávislosti

K večeru ještě přijely dvě party mladých lidí. Ti první si hned sjeli Devil's Elbow a byla to krása pozorovat, jak háček vyrovnával před lodí a zpátečním pádlováním zpomaloval jejich loď na skoro stejnou rychlost vody, takže i v těch obrovských vodách prostě nenabírali. Zadák udržoval směr a loď velice pěkně projela celé peřeje. Po nich přijeli hoši, které jsme jednou potkali asi padesát kiláků proti proudu. Bylo vidět podle jejich stylu a lodě, že ke zvládnutí ježdění na lodi mají ještě dost daleko. První jejich loď projela celé peřeje, ale dost nabrali. Po nich asi po půl hodině narukovali dva další borci oblečení jen v kraťasech a vesty a hned od začátku bylo jasné, že jejich sjezd nebude tak úspěšný jak předešlé dvojky. Jeli moc rychle a bezhlavě a taky už v polovici peřejí měli plnou kanoji vody. Sem tam i pádlovali oba na jedné straně. Nakonec zmizeli ve vlnách, které je asi odnesly pěkně daleko. Skoro ¼ hodiny jsme o nich neslyšeli. Hypotermie je svinstvo, a i když jsi mladý a horkokrevný, tak na podchlazení můžeš i umřít. A když ne umřít, tak si zlikvidovat ledviny na celý život.

Na Devil's Elbow tábořišti jsem měl též příležitost vyzkoušet svůj nový užitečný přírůstek do mé výzbroje na trampování po vodě. Novou pumpu-filter. Z mé poslední zkušenosti na sever na Nahanni, kdy jsme denně strávili hodinu a půl převařováním vody na pití, jsem nezaváhal ani na minutu při koupi. Možná se to někomu zdá přehnané, ale když jsi skutečně vysoko na Severu, tak každá zanedbatelná nemoc nebo nevolnost v civilizaci se stává nebezpečnou situací ohrožující výsledek vandru či expedice. Investoval jsem větší peníz do ve Švýcarsku vyrobeného filtru „Katadyn“ Pocket Water Filter. Údajně na doporučení mých velice zkušených známých, kteří mají za sebou nesčetné cesty nad 60. rovnoběžku, jako nejlepší filter pro menší partu. Životnost něco přes dvacet pět let.

Výsledek byl velice potěšující. Ze zakalené vody North Saskatchewan River jsem napumpoval v několika minutách krystalově čistou vodu zbavenou 99.9% všech známých parazitů a bakterií ve vodě. Podle návodu jsem ještě nasávací konec obalil do bavlněného šátku, protože Ram River se dosti poznamenala na čisté vodě North Saskatchewan River.

Umylo se nádobí. Děvčata dostala horkou lázeň do skládacího umyvadla US Army, které vypadá jako obrovská vojenská čepice vojáka základní služby s větší vodnatou hlavou. Hanka se tomu z prvu bránila, ale když ponořila nohy do horké vody, tak pochopila, že tramping nejsou jen horké slzy, pot, krev a skřípání zubů.

Fredák s Petrem se utábořili sice od nás trochu stranou, aby se jim nepropálil stan, ale po večeri přišli k ohni a opět se hrály staré vykopávky z dob, kdy Fredák ještě jezdil ven v sobotu navečer přímo z práce a domů se jezdilo už hned v neděli odpoledne. Žádné volné soboty, nebo long weekendy. Jen tvrdá a poctivá práce pro nově se rodící komunistickou společnost.

Ráno slunce ozářilo naše tábořiště i když Fredák tvrdil, že ten flek „sucks“ protože tam ráno nebude žádné slunce, tak jsme dostali pěkné sluneční přivítání. Totiž od Devil's Elbow si moc už nemůžeš na táboření vybírat. Od „Elbow“ voda teče buď většinou vysokým kaňonem a potom už to jsou jen zarostlé břehy přilehlých pozemků farem.

Poslední velká peřej Fisher's Rapids je peřej, která opět vypadá vždy jinak, než si to člověk pamatuje od posledka. Já ve Fisher's peřeji před dvaceti lety nedobrovolně plaval, takže k ní mám dost velký respekt. Voda se tam točí v devadesáti úhlovém zalomení na východ. Voda teče přímo proti kameným plátům a dělá pod nimi obrovský válec, který už hodně lidí poslal plavat. Whisky tvdil, že se to dá projet těsně kolem. Věřím, že dnes mám více zkušeností než před dvěma dekádami, ale kdy můžu tak tyhle radovánky přehéčám někomu jinému. Proto jsme raději přetraversovali větší vlny nad peřejema z pravého břehu na levý a dostali do klidnější vnitřní zátočiny. Pak opět přešli šikmo ještě dost velké vlny a přistáli na konci kamenných plátů. Tradičně tam máme oběd. A též tradičně zachraňujeme okolo plavající.

Zprvu k mé velké radosti projelo pět lodí a já si nachystal vrhací bag s tím, že budu mít dobrý pocit hrdiny-záchranáře. Všech pět lodí projelo bez problému a to cestou, kterou navrhoval Whisky. I ti borci, z předešlého večera, kteří konrolovali dno Devil's Elbow peřejí, to projeli hladce. Takže ze zachraňování nic nebylo k radosti osady, která má hrdinské činy nemá v moc velké vážnosti.

My se Zojkou ještě poseděli a zbytek osady pomalu odjel po proudu. Člověk má příležitost se pořádně nabouchat kaloricky hodnotnou stravou a pak to vše pálit v dohánění našinců, pádlujících vpředu. Problémy, o kterých se nám nezdálo v dobách, kdy se jezdilo jen ven s plechovkou leča s párky nebo jen s pár špekáčkama v usárně. Šílenství zůstat věčně mladý a štíhlý zachvátilo naši smutnou společnost.

Co dodat? Bábovka je už snědění, kafe vypito a drobečky patří ohničku a mé vyprávění je ukončeno. Takže zase někdy a někde Ahoj na vodě, což???

Čmoudy-Rybička, Calgary (na fotce)

Smutno je mi.....

Nějak jsem se odmlčel, spíš sleduju, co a jak se děje pod tramským nebem. Tíše závidím všem co patří k letošnímu TESLINU, protože sám na to nemám, ne pro peníze ale protože jsem zpaďouřil až to bolí a čas a zdraví a zkrátka kdeco za výmluvu. A i přesto se musím namíchnout, když čtu anketu na jednom domácím webu:

S jakým batohem chodíte na vandry

- 1) Samozřejmě US
- 2) Nosím TELE
- 3) Nosím Vlčák, Italku, Kanadu, či jiný hadrový batoh
- 4) Nosím jiný tramský batoh
- 5) Nosím netramský batoh

Koukám, že dneska se opravdu, tedy u nás, tramp nejspíš pozná podle hadrů, dokonce i podle ruksaku, protože takovou otázku, jakou mi ten nešťastný web dává, tu bych čekal kdekoli jinde, jen ne na tramských stránkách. Prohlašuju zcela vážně, že jsem (dávno) chodil s čímkoliv a jen krátký čas měl tele, usárna se mi nedostala. I o to tele jsem přišel, když se mě policajti jali přesvědčovat, že“Takhle tedy soudruhu néééé!“ USku jsem neměl, o tele jsem přišel, z vandru jsem dokonce jel „šupem“ s doprovodem k vlaku a kytaru jsem uchránil jen taktak. Byl jsem já vůbec tramp? Vždyť ani tehdy, ani před tím ani potom jsem si neklad otázku, s jakým batohem se vlastně má jezdit na vandr!

Kdysi jsem řek, že trampství je stav duše a pořád na tom trvám. Opravdu si myslím, že to není v hadru, kterým jsem nabalený. I dneska jsou taková, kteří někam míří bez onoho typického ustrojení, které jsme si trochu záviděli, když měl někdo správnější. Jenže kromě oslů, kteří sice byli v zeleném a přitom po nich zbylo vypálený ohniště nepřikrytý drnem, krabičky od cigaret v křoví a plechovky od konzerv okolo, jezdili ven i taková, kteří měli kalhoty ušité někde doma, flanelovou košili a bundu co domov dal. Batoh? No jistě, sen byla usárna, neopovrhovalo se ani teletem ale když nebylo ani to ani ono, stejně jsme jeli ven.

A tak přeju Teslinu 05 fajn plavbu. Pro někoho to možná bude právě ten nejkrásnější vandr života a jistě se na něj všichni těšej stejně, jako jsme se těšovali kdysi každou sobotu v Braníku. Pro tenhle možná nejkrásnější kus života jsme chodili každou sobotu do Braníka na nádraží a vůbec nešlo o „druh batohu“, i když nezapírám, Uska byla USKa. Ale koleje, co vedly na Reku, ty byly pro všechny rance na zádech.

A aby to nebylo jen takový blbý brečení o uteklý vodě v Sázavě, co takhle TESLIN? S jakými batohy jedete vy? Samozřejmě s US nebo s netramskými?

Ahoouj, Drban (Praha)

Poznámka redakce: Teslin jsme jeli s "trampskými" lodními vaky ...

Fotografie z Teslinu

- #1 – slunce vychází nad Teslinem při startu u mostu (Maruš),
 - #2 – západ slunce třetí noc, (Aleš),
 - #3 – Muzeum v přírodě na ostrově Hootalinqua, kde se Teslin pojí k Yukonu. Místo bylo používáno pro přezimování lodí (Mike),
 - #4 – Natáčíte se písničky pro podbarvení videa, druhý kemp na soutoku. Miki, Cwak, Prcek, Kytka, Petár, Alena. O pár minut později nám To pořádně pokropilo jak nástroje, tak kamery (Maruš)
 - #5 – Teslin River v horním toku (Aleš)
 - #6 – pstruhové ryby Arctic Grayling připravené pro výborné "halaslé", které vařil Laco z Ottawy. (Aleš),
 - #7 – Táta Zdeněk Svoboda a syn Steven (10) z Floridy se štikami (Aleš),
 - #8 – POZOR, Yukon přijde zleva, voda a kroupy zhora. (Aleš)
 - #10 – Poslední stránka. Společná fotka na 3. kempu Big Salmon, (Cwak)
- V čase výtisku tohoto čísla jsme ještě nedostali zaslanky fotografií ani videa, takže Teslin bude mít pokračování v příštím čísle a i na WEBU STOPY.

Poznámky redakce

Filozofie – Co se ti na trampingu líbilo pošli do STOPY, co se ti nelíbilo pošli rovnou těm, kterých se to týká.

Máš-li zájem dostat upozornění, že je na Internetu nová STOPA, tak pošli svoji Email.

Redakce nemusí souhlasit s obsahem článků, které jsou otištěny. Odpovědná je osoba pod článkem podepsaná a tam se také obraťte s případnými dotazy a výhradami.

Internet

Domov trampů v zahraničí (Leona a Baron - Colorado)

<http://domov-trampu.home.comcast.net/>

Posledních šest časopisů STOPA lze stáhnout z Internetu a vytisknout i s barevnými fotografiemi. <http://members.shaw.ca/stopa/>

